RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING INZAKE TOELAATBAARHEID VAN EEN CASSATIEBEROEP

nr. 11.118 van 5 maart 2015
in de zaak G/A. 215.060/IX-8597

In zake : Walter VAN OOSTEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat François De Keersmaecker
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Drabstraat 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie

---

I. Voorwerp van het beroep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 17 februari 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 15 januari 2015 van de Commissie voor de gerechtskosten in zoverre “de factuur van [Walter Van Oosten] in rekening [wordt] gebracht voor een totaal restbedrag van 9.840,08 Euro inclusief BTW in plaats van het totaalbedrag van 27.327,87 Euro inclusief BTW”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 26 februari 2015.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3. In het cassatieberoep voert verzoeker drie middelen aan.

4.1. Het eerste middel is geput uit de schending van de materiëlemotiveringsplicht omdat de Commissie voor de gerechtskosten (hierna: de Commissie) systematisch heeft gesteund op foute gegevens om tot haar beslissing te komen en heeft nagelaten te antwoorden op de opmerkingen van verzoeker en deze zonder motivering naast zich heeft neergelegd.

4.2. De Commissie is geen orgaan van het actief bestuur, maar een administratief rechtscollege. Het bestreden besluit is geen administratieve rechtshandeling en op het rechtscollege zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de materiëlemotiveringsplicht, niet van toepassing.

Het middel dat van het tegendeel uitgaat, faalt kennelijk naar recht.

4.3. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker met de verwijzing naar de motiveringsplicht wezenlijk een schending beoogt aan te voeren, niet van de motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, maar wel van de jurisdictionele motiveringsplicht, dient te worden vastgesteld, dat het middelonderdeel waarin wordt aangevoerd dat de Commissie systematisch heeft gesteund op foute gegevens om tot haar beslissing te komen, volkomen vreemd is aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het middelonderdeel waarin als motiveringstekort een gebrek aan antwoord op de aan de feitenrechter voorgelegde argumentatie wordt opgeworpen, is kennelijk ongegrond aangezien de Commissie wel degelijk in haar beslissing heeft gemotiveerd waarom zij de argumentatie van verzoeker niet kon bijvallen.

Zelfs in zoverre met het middel zou worden beoogd de schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan te voeren, is het deels kennelijk onontvankelijk, deels kennelijk ongegrond.

5.1. Het tweede middel is geput uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat de Commissie systematisch heeft gesteund op foute gegevens om tot haar beslissing te komen en heeft nagelaten te antwoorden op de opmerkingen van verzoeker en deze zonder motivering naast zich heeft neergelegd.

5.2. Zoals *sub* 4.2 is vastgesteld, zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel, niet van toepassing op administratieve rechtscolleges.

Het middel dat van het tegendeel uitgaat, faalt kennelijk naar recht.

5.3. Voor zover verzoeker zou beogen te argumenteren dat op een administratieve rechter een zorgvuldigheidsplicht rust als algemeen rechtsbeginsel en daargelaten nog dat verzoeker nalaat een wettelijke bepaling aan te voeren die zulk een algemeen rechtsbeginsel vaststelt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot een gebeurlijke schending van de zorgvuldigheidsplicht zich beperkt tot een algemene en abstracte uiteenzetting, die betrekking heeft op de grond van de zaak. Overeenkomstig artikel 14, § 2, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State mag de Raad van State als administratieve cassatierechter “niet in de beoordeling van de zaken zelf” treden.

In zoverre met het middel zou worden beoogd de schending aan te voeren van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel, is het kennelijk onontvankelijk.

6.1. Het derde middel is geput uit de schending van het redelijkheidsbeginsel omdat de Commissie “zonder pertinente motieven [is overgegaan] tot de vermindering van de ereloonnota van verzoeker van 27.327,87 Euro naar slechts 9.840,08 Euro”.

6.2. Zoals *sub* 4.2 is vastgesteld, zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing op administratieve rechtscolleges.

6.3. Zoals het middel voorts door verzoeker is geadstrueerd, komt het neer op een verzoek om de beslissing van de Commissie opnieuw te onderzoeken. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de Commissie overdoen, maar mag hij enkel nagaan of de hem voorgelegde beslissing overeenkomstig de wet is genomen.

Het middel, dat van het tegendeel uitgaat, faalt kennelijk naar recht.

7. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Aldus verleend te Brussel, op 5 maart 2015, door:

Bruno Seutin, staatsraad, waarnemend kamervoorzitter,

bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Tiny Temmerman **Bruno Seutin**